

Israel contra les pedres

La darrera reunió, probablement la més important de la seua història, del Consell Nacional Palestí, ha estat marcada per uns fets transcendentals i sense precedents: per primera vegada, la clau de la solució, la possibilitat d'assolir les reivindicacions nacionals del poble palestí, no està en les accions de força o en les maniobres polítiques de la mateixa OAP fora dels territoris ocupats, sinó en la insurrecció del mateix poble palestí dins del seu territori. No s'explica d'altra manera el canvi, anunciat pel mateix Arafat, del fusell a la pedra com a arma decisiva: «amb una pedra i un ram d'olivera», han estat les

seues paraules, ja no amb un fusell i un ram d'olivera. Per primera vegada, el poble palestí, en les regions on algun dia podrà constituir un estat, ha pres el seu destí en les seues mans. Això significa el despertar efectiu d'aquest poble (que durant vint anys havia sofert l'ocupació israeliana més aviat de manera passiva), i alhora el fracàs radical de l'estratègia fins ara seguida per l'OAP: ni els atemptats dins o fora d'Israel, ni les accions de guerrilla a les fronteres, haurien aconseguit mai posar l'estat israelià en vertaderes dificultats. Entre altres coses, perquè l'activitat militar dels grups de l'OAP s'ha consumit principalment en agressions mútues, o en combats contra els sirians i altres *germans àrabs*.

Israel es troba ara, també, davant de dues dificultats insuperables i noves: d'una banda, ja no pot pensar més en la seua seguretat i salvació com un «conflicte exterior», no és la imminència d'un atac massiu a les fronteres allò que té davant (amb tot el que aquestes amenaces han significat de reforç de la cohesió interna, d'unitat i de moral de combat), i si aquesta amenaça arribara a manifestar-se, els nous armaments suposen un risc inacceptable: tot el territori israelià està ara a l'abast dels míssils àrabs, com totes les capitals àrabs estan a l'abast d'armes israelianes encara més temibles. Una guerra no representaria ara uns quilòmetres més o menys de terreny, significaria una destrucció impensable. I d'una altra banda, si fins ara Israel podia menysprear l'OAP, tant per l'escassa eficàcia de les seues accions, com pel descrèdit internacional de molts dels seus mètodes, si podia pensar que l'OAP no significava

una pressió real, no pot fer ja el mateix amb la revolta civil: les pedres, no el fusell, han posat Israel contra el mur d'una realitat inescapable.

En efecte, la *intifada*, la revolta popular i espontània (l'OAP voldria dirigir-la, però ni pot ni sap com fer-ho), ha aconseguit tres coses: posar el protagonisme en el seu lloc propi i no en els campaments i en els despatxos de l'OAP, col·locar Israel en posició d'agressor i crear en la societat i en l'exèrcit jueu una desunió i un malestar fins ara desconeguts; i finalment adquirir una ressonància i una simpatia internacionals que el *fusell* de l'OAP no havia tingut mai. Per primera vegada, Israel es troba que, si vol conservar els territoris ocupats, haurà de fer-ho al preu de sacrificar els propis principis fundacionals, la pròpia cohesió moral, i el propi crèdit internacional. I són molts els qui, al mateix país, pensen que és un preu massa car.

Una cosa és mantenir unes posicions militars possiblement necessàries en termes de seguretat elemental, com podria ser el cas del Golan o algun altre punt, i una altra molt diferent la incorporació definitiva de la Cisjordània i

de Gaza, perquè el «Gran Israel» és un Israel impossible. Per molt dura que siga per ara la posició de Shamir i de la dreta, la solució «pau contra territori» és l'única solució.

I per molt intransigent que haja estat fins ara l'OAP, recolzada en la còmoda intransigència de molts països àrabs, el reconeixement de l'estat d'Israel i del seu dret a unes fronteres segures, és també inevitable. Els *germans àrabs*, i en primer lloc els veïns Síria i Jordània, han fet més mal als palestins, els han causat més morts i destrucció, que el mateix Israel. És ara el moment que els fan costat en una decisió més important que cap altra, en la seua versió de *territoris a canvi de pau*. Però, ara com ara, no hi ha massa motius d'optimisme: ni els governants actuals d'Israel semblen disposats a corregir el que podria ser un error tràgic, ni els dirigents de l'OAP semblen capaços de presentar unes bases de negociació efectivament acceptables per a Israel. Uns i altres, però, acabaran sotmetent-se a la necessitat. L'alternativa és la destrucció mútua. O l'autodestrucció interior. □